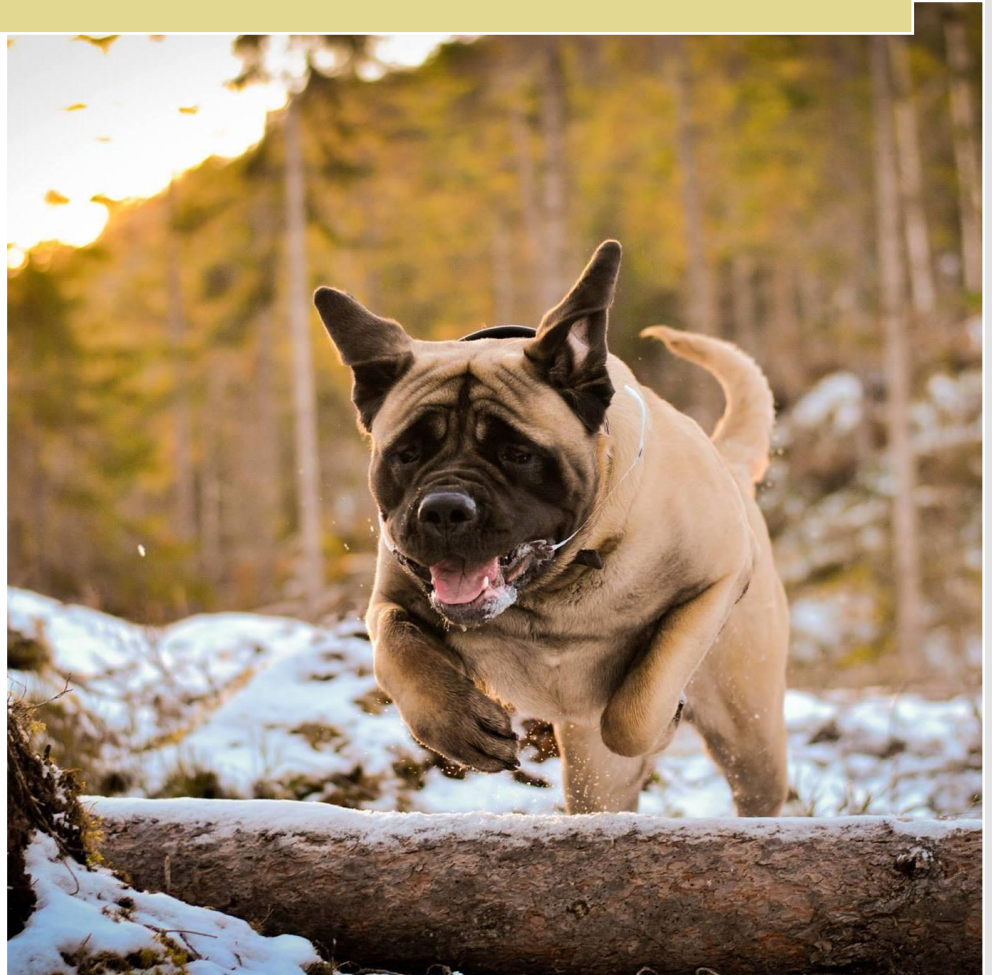

KOMPENDIUM 2016

MASTIFF

Svenska Mastiffklubben
Svenska Bergs- och Herdehundsklubben
Framtaget för domarkonferens 2016
KOMPENDIUM 2016

Kompendiet för mastiff är framtaget av den svenska rasklubben (Svenska Mastiffklubben). Kompendiet är godkänt av dess specialklubb (Svenska Bergs- och Herdehundsklubben). Samtliga bilder har godkänts för kompendiets användning av respektive fotograf. Layout är gjord av Pernilla Sandström.

Klubben vill särskilt tacka Old English Mastiff Club i England för tillåtelsen att använda deras bilder.

Översiktlig innehållsförteckning

<u>Ursprung</u>	<u>2</u>
<u>Helhetsintryck och måttförhållanden</u>	<u>4</u>
<u>Uppförande/karaktär</u>	<u>7</u>
<u>Huvud</u>	<u>8</u>
<u>Kropp</u>	<u>14</u>
<u>Rörelser</u>	<u>18</u>
<u>Hud, päls och färg</u>	<u>19</u>
<u>Fel</u>	<u>20</u>

OBS!

Vi ber Er uppmärksamma att på de exempelfotografier som använts kan det förekomma både felaktiga och utsökta detaljer i andra hänseenden än de som avses att demonstreras i kompendiets olika stycken.

Särskilda Rasspecifika Domaranvisningar (SRD)

De stora molosserna är hundar av jätteväxt och med accentuerad kroppsvolym och hud. De finns i FCI grupp 1 och 2. Dessa hundar måste ha en sund konstitution med stark muskelkondition och adekvat hudkostym för att ha god funktion och för att kunna bära upp de specifika rasdrag som standarden föreskriver. De specifika molossoida särdragen får aldrig anta groteska dimensioner.

Gruppen omfattar flera brakycefala raser samt stora, tunga raser av molossertyp liksom mastiffer och bergshundar. Det är av största betydelse att de inte har groteska dimensioner eller är överviktiga. Det är viktigt att de har sund och stark kroppsbyggnad, så att de kan bära upp den rastypiskt tunga kroppen och huvudet i enlighet med standardens krav. De måste kunna röra sig utan synbar ansträngning eller besvär.

- Rosslande andhämtning, alltför tungt hängande huvud och kraftig salivutsöndring är heller inte normaltillstånd hos några raser.
- Fransysk benställning och veka handleder, kohasighet eller frånvaro av vinklar i bakstället är inte normaltillstånd hos några raser.
- Mastiffer och några av de molossoida raserna har riklig och löst liggande hud som dock aldrig får överdrivas och förorsaka hud-, ögon- eller läppproblem. Huden ska vara frisk och utan tecken på irritation.
- Flera av gruppens raser har spår av ursprunglig mental skärpa och vaktinstinkt. Rastypisk mentalitet ska bevaras men måste följa de generella rekommendationerna för alla raser och gällande lagar.

Mastiff – molossoid

I rasen förekommer riskområden som:

1. Bakställ: Överbyggdhet, mycket brant kors och för raka bakbensvinklar kan leda till osunda besvärade rörelser.
2. Andning: Andningsbesvär (ljudliga, öppen mun) som kan förknippas med trånga luftvägar på grund av alltför kort nos, otillräckligt utrymme i svalget och/eller knipta näsborrar.
3. Hud: Irriterad och missfärgad hud.
4. Lösa ögonkanter.

Leta efter stark kraftfull sund konstruktion som ska bära upp den kraftiga kroppen, den grova benstommen och på ett typiskt sätt lyfta det massiva tunga huvudet. Rörelserna ska vara sunda och utan besvär.

FCI-nummer 264
FCI-standard på engelska publicerad 2011-03-02
FCI-standard fastställd av FCI General Committee 2010-10-13
Översättning fastställd av SKKs arbetsgrupp för standardfrågor 2012-11-21

Ursprungsland/hemland:

Storbritannien

Användningsområde:

Vakthund, numera sällskapshund

FCI-Klassifikation:

Grupp 2, sektion 2.1

Bakgrund/ändamål:

Mastiff har existerat, kanske inte som den ser ut i dag, sedan flera hundra år och spelat sin roll i historien väl före slaget vid Agincourt under tidigt 1400-tal. Även då var mastiff känd för sitt mod och sin förmåga att vakta. Det finns noterat att det redan fanns det en mastiffliknande hundtyp i Storbritannien när romarna invaderade ön. Romarna blev imponerade och tog med sig några hundar tillbaka till Rom för att använda dem på stridsarenor. När normanderna kom till Storbritannien var mastiff så vanligt förekommande att det franska ordet dogue letade sig in i Storbritannien. Rasen var nästan försvunnen i Storbritannien efter andra världskriget. Hundar importerades då och sedan dess har rasens numerär och kvalitet fått ett uppsving. Rasen kombinerar majestätisk värdighet med ett vänligt temperament och är en extremt stor hund både i mankhöjd och i omfång. Den är bred och djup i kroppen, massiv och med stor och kraftig benstomme.

Mycket finns skrivet om mastiffernas ursprung och historia. Mycket är också omtvistat, motsägelsefullt och spekulativt. De flesta är emellertid ense om att rasens rötter finns i Asien och att hundtypen funnits i mer än fyra tusen år.

Rasens namn anses komma från ordet manetus (tämjd) och har utvecklats över matrin och mastin till mastiff. Andra namn som moloss, alan och alaunt förekommer. Alla hundraser med dessa benämningar är stora, tunga, kraftfulla och kvadratisk byggda med ett mer eller mindre trubbigt nosparti. Dessa hundtyper användes till olika sysslor såsom vakt, skydd och jakt samt som stridshundar för kamp med lejon och björnar.

Hur rasen kom till England går inte riktigt att spåra, men mest troligt är att hundarna följde med olika folkgrupper per landsväg och över haven. Eventuellt fanns redan då en inhemsk typ av mastiff i England. Dessa hundar korsades med de invandrade hundarna. När romarna invaderade nuvarande Storbritannien (55 f Kr) fann de hundar som de kallade "de bredmunnade hundarna från Britannien" och som var större än deras egna. Romarna blev så förtjusta i de brittiska mastifferna att en ministerpost inrättades med ansvar för att exportera dessa hundar till Rom, där de fick strida mot björnar och lejon. I England har mastifferna under vissa tider funnits i ett stort antal. Under Edward III:s regeringstid på 1300-talet tillkom en lag om att så många mastiffer som möjligt skulle hållas i varje by i England. Under Henry VIII:s regeringstid i början av 1500-talet hade mastifferna börjat användas till björn- och tjurhetsningar. En speciell post inrättades för "Kungliga spel mot tjurar och björnar". Detta blev en nationalsport som utövades i många år. Den hundras som oftast användes var mastiff. Men rasen hade andra uppgifter än att användas till denna brutala sport, vilket man kan studera i konsten. Så småningom infördes förbud mot björn- och tjurhetsningar och rasen har därefter använts som vakt- och gårdshundar. Vid mitten av 1800-talet, närmare bestämt 1835, började renaveln av mastiff. De av Stonehenge 1879 uppställda raskännetecknen antogs 1883, samma år grundades Old English Mastiff Club, en klubb som i mycket är sig lik än i dag.

Mastiffernas användningsområde har förändrats, från att användas till lejon-, tjur- och björnhetsningar och senare till gårds- och vakthundar är den idag en ren sällskapshund.

MASTIFFENS UTVECKLING I ENGLAND

Mastiffens glansperiod i England i modern tid inföll mot slutet av 1800-talet, då de stora mastiffklasserna av imponerande kvalitet sägs ha varit en verklig sevärdhet på många ledande utställningar. Under 30-talet drabbade en katastrof rasen. Andra världskriget bröt ut och snart blev det ont om mat i England. Livsmedel ransonerades och kött till hundar som äter dubbelt så mycket som en människa var inte att tänka på. Merparten av Englands alla mastiffer fick förr eller senare avlivas på grund av livsmedelsbristen. Men några engelska mastiffer undgick kriget genom att deras ägare och uppfödare skeppade över dem till kollegor i USA. Dessa hundar skulle komma att bli rasens räddning. Praktiskt taget alla mastiffer i England idag - och därmed även i Sverige - härstammar från en liten kärntrupp av endast nio hundar. De kallas ibland "de nio originalen" och med dessa som grund lyckades engelska uppfödare under efterkrigsåren återskapa en ny stam av engelska mastiffer i landet. Under de här åren förekom även inkorsning med Sankt Bernardshunden och därför kan det även i våra dagars kullar dyka upp någon valp med mycket kraftig päls. Dessa inofficiella korsningar må ha satt icke önskvärda spår men var sannolikt ändå en nyttig krydda i den extrema inavel som det innebar att bygga upp en stam på bara nio hundar.

MASTIFFENS UTVECKLING I SVERIGE

Mastiffen har funnits sedan 1800-talet i Sverige, redan på den första utställningen som hölls i Stockholm 16-18 juli 1886 fanns representanter av rasen anmälda. Dessa mastiffer blev emellertid beskrivna som hundar av dålig kvalitet. Den ena var den fawnfärgade Cato född 14 april 1885 i Elfbäck. Catos far var Leo och hans mor Doris. Cato var uppfödd och ägd av von Croneborg och blev far till den första kända mastiffkullen i Sverige. Den andra mastiffen från utställningen år 1886 var Monk, fawn-färgad och född 1883. Han ägdes av F W Stoddard i Alingsås.

1951 importerade grevinnan Ann Wachtmeister, Withybush Marcus och 1956 importerade Börje Falck, Queen of Terrytop. Dessa två importer fick 1958 en kull valpar. En av avkommorna blev Best In Show på SKK:s utställning i Jönköping 1960.

1980 importerades Lesdon Lady Eadgyth och Farnaby Fascinating Flutter. 1981 föddes en kull om sju valpar efter Nandina Zenn Rene och Celerity Nice Value. Ännu en tik importerades från England vid namn Queensway Rose of Celerity. 1982 föddes två valpkullar. Den första var Forefoot Rex Aristo och My Fair Lady föräldrar till och fem tikar blev resultatet. Den andra kullen var efter Farnaby Fascinating Flutter och Alfie, som var efter Forefoot Rex Aristo och Kisumu Vicountess. En ny import från England detta år var Glynpedr Vimto. 1983 föddes två valpkullar, bägge fallna efter samma fader Farnaby Fascinating Flutter. Tikarna var Lesdon Lady Eadgyth resp. Alfie. 1984 importerades Glynpedr Tom Collins samt fyra kullsyskon från Irland, Esmeralda, Kudy, Opal och Pearl.

Även importer från Australien, Holland samt USA har fått betydelse i aveln.

Helhetsintryck

Huvudet skall i sin helhet, från alla sidor sett, ge ett fyrkantigt intryck. Det är mycket önskvärt med ett brett huvud. Bredden skall förhålla sig till hela huvudet och ansiktets längd som 2:3. Kroppen skall vara bred, djup, lång, kraftfullt byggd och vila på ben, som sitter i "fyra hörn". Musklerna skall vara tydligt markerade.

Storlek är önskvärt, men endast om den är förenad med kvalitet samt att absolut sundhet bibehålls. Höjd och massa är viktigt, under förutsättning att kombinationen är proportionerlig. Rasen skall vara stor, kraftig och kompakt.

Diskvalificerande fel

Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter skall diskvalificeras.

Viktiga måttförhållanden

Kroppslängden skall mätt från skulderled till sittbensknöl överstiga mankhöjden.

En mastiff ska ge ett kraftigt och kompakt helhetsintryck, ha resning, kraft och värdighet, men också ha en välbalanserad kroppsbyggnad. Särskild vikt ska läggas vid en kraftig benstomme som harmoniserar med den kraftfulla kroppen. Det är av yttersta vikt att domarna inte premierar hundar med allt för tunn benstomme och lätt kropp.

Könsprägel är väsentlig och hunden ska ge ett harmoniskt helhetsintryck. Hellre en något för tung hund än en hund som är alltigenom för lätt, men aldrig på bekostnad av rörelserna eller sundheten.

Tik av god längd.

Idealhanen.

Hanhund med utmärkt helhetsintryck.

Idealtiken.

Tik med utmärkt helhetsintryck.

Uppförande/karaktär

Rasen förenar pampighet med mod. Den är lugn och tillgiven sin ägare, men också kapabel att vakta. Den förhåller sig ofta ointresserad av främlingar. Skygghet är oacceptabelt.

Diskvalificerande fel

Aggressiv eller extremt skygg.

Mentaliteten ska alltid värdesättas. Man ska betona vikten av rasens mentalitet. En mastiff får aldrig visa aggressivitet eller rädsla. En mastiff ska uppträda med oberördhet gentemot andra hundar och främmande människor.

Prissättningen påverkas kraftigt för hundar med tivelaktigt temperament.

Huvud**Skallparti****Skalle**

Skallen skall vara bred mellan öronen. Pannan skall vara flat, men rynkas då hunden är uppmärksam.

Ögonbrynsbågarna skall vara något upphöjda. Skallen skall bilda en jämn, utslätad kurva med en fåra i mitten av pannan från en mittlinje mellan ögonen till halvvägs upp på hjässan.

Stop

Stopet skall vara väl markerat men inte alltför brant.

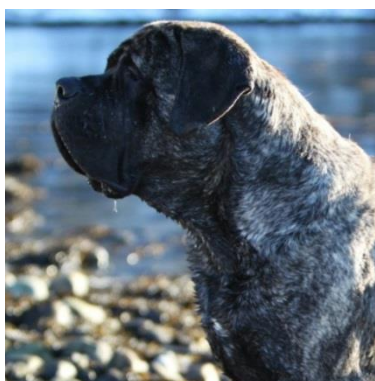
Hunden på bilden har vackert skallparti, men något hängiga ögon.

Mastiffens huvud är en mycket väsentlig del för helhetsintrycket.

Masken skall vara bra markerad, öronen skall vara mörka, ju mörkare desto bättre, väl markerade ögonbryn. Vid uppmärksamhet ska pannan rynkas och hunden skall få ett "vaket" uttryck. Stor vikt skall läggas vid sunda ögon och frisk hud.

Hane och tik med korrekta stop.

Ansikte

Nostryffel

Nostryffeln skall vara svart. Den skall vara bred med vida, öppna näsborrar framifrån sett. Nostryffeln skall vara rak, inte uppsvängd, sedd i profil.

Nostryffel med öppna, vida näsborrar.

Nosparti

Nospartiet skall vara kort, brett under ögonen och nästan jämbrett fram till nosspetsen, som skall vara trubbig och tvärt avslutad så att den bildar en rät linje mot nosryggen, med kraftigt djup från nosspetsen till underkäken. Nospartiet skall förhålla sig till huvudet som 1:3. Nospartiets omkrets (mätt halvvägs mellan ögon och nosspets) skall förhålla sig till huvudets omkrets (mätt framför öronen) som 3:5. När hunden är i vila är alla former av överdrift av rynkor eller lös hud oacceptabelt hos vuxna hundar.

Korrekt profil.

Läppar

Läpparna skall bilda en trubbig vinkel mot nosspetsens mittlinje. De skall vara lätt hängande för att ge en kantig profil.

Tikar med korrekta läppar.

Käkar/tänder

Underkäken skall vara bred ända fram. Bettet skall vara tångbett eller omvänt saxbett, men aldrig så mycket att tänderna syns då munnen är stängd. Hörntänderna skall vara friska, kraftiga och sitta brett isär.

Kinder

Tinningarnas och kindernas muskler skall vara väl utvecklade.

Ögon

Ögonen skall vara medelstora och sitta brett isär. Färgen skall vara hasselnötsbrun, ju mörkare desto bättre. Bindhinnan får inte synas. Lösa ögonkanter är högst oönskat. Ögonen får inte ha uppenbara ögonproblem.

Omvänt saxbett på unghundstik.

Tångbett på veteranstik.

SRD

I rasen förekommer riskområden som:

Andning: Andningsbesvär (ljudliga, öppen mun) som kan förknippas med trånga luftvägar på grund av alltför kort nos, otillräckligt utrymme i svalget och/eller knipta näsborrar.

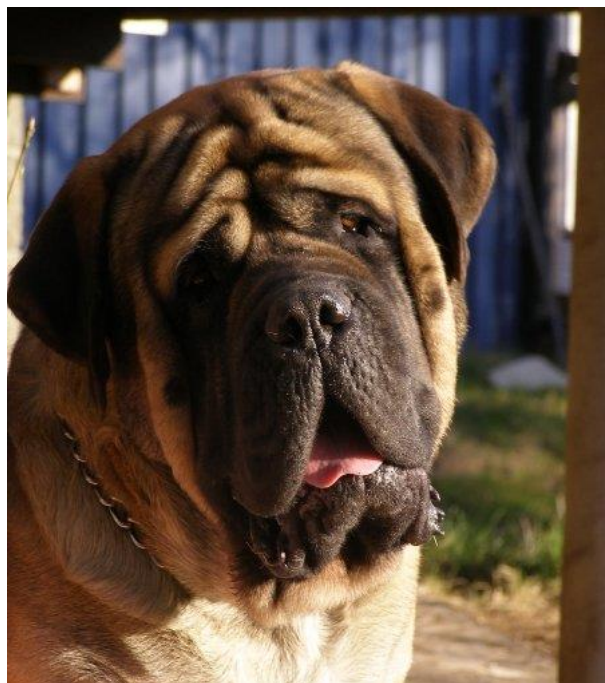
Hud: Irriterad och missfärgad hud.

Lösa ögonkanter.

Korrekta ögon framifrån.

Fyra hanar med korrekta huvuden typmässigt (dock något djupa/hängiga ögon på vissa bilder, se SRD).

Fyra tikar med korrekta huvuden typmässigt (dock något djupa/hängiga ögon på vissa bilder, se SRD).

Öron

Öronen skall sitta brett isär och vara ansatta på de högsta punkterna på skallens sidor så att skallens överlinje fortsätter. De skall i vila ligga tätt intill kinderna. Öronen skall vara små och kännas tunna vid beröring.

Korrekt öron.

Hals

Halsen skall vara lätt välvd, måttligt lång och mycket muskulös. Omkretsen skall vara 2,5-5 cm mindre än skallens omkrets mätt framför öronen.

Hane med korrekt hals.

Kropp

Överlinje

Överlinjen skall vara plan.

Rygg

Ryggen skall vara kraftig och muskulös.

Ländparti

Ländpartiet skall vara kraftigt och muskulöst, plant och mycket brett hos tiken, lätt välvt hos hanhunden.

Bröstkorg

Bröstkorgen skall vara bred, djup och väl nedsänkt mellan frambenen. Revbenen skall vara välvda och väl rundade. De falska revbenen skall vara långa och sträcka sig väl bak mot höfterna.

Underlinje och buk

Flankerna skall vara mycket djupa.

Hane och tik med korrekta överlinjer.

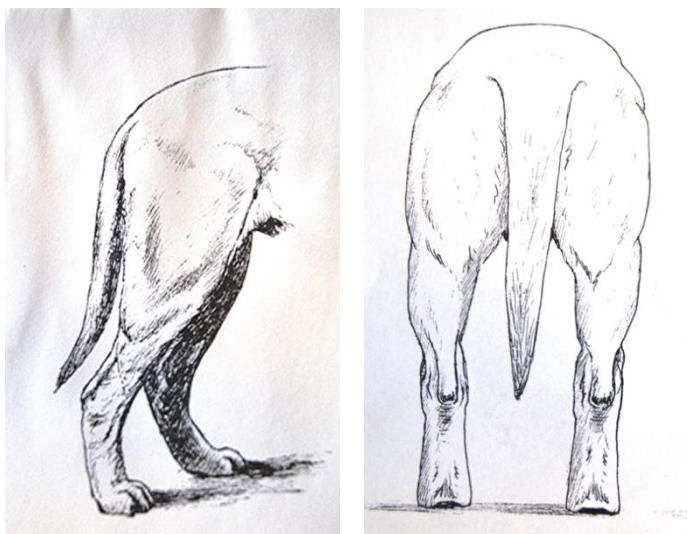
Hane och tik med korrekta underlinjer och utmärkta förbröst.

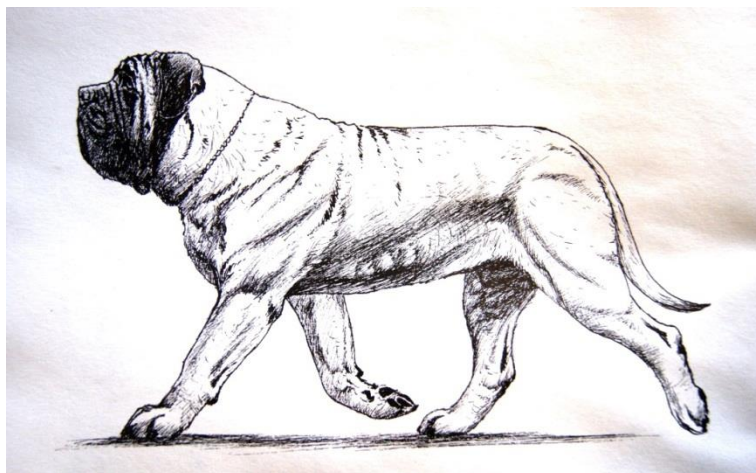
Svans

Svansen skall vara högt ansatt. Den skall nå till hasleden eller något längre. Den skall vara bred vid roten och smalna mot spetsen. I vila skall den hänga rakt, men då hunden är i rörelse skall den bäras i en båge med spetsen uppsvängd. Svansen får inte bäras över ryggen, inte ens när hunden är upphetsad.

Korrekt svans från sidan och bakifrån.

Korrekt svans på hund i rörelse.

Extremiteter

Framställ

Helhet

Framstället skall vara balanserat och i harmoni med bakstället.

Skulderblad

Skuldrorna skall vara lätt sluttande, kraftiga och muskulösa.

Överarm

Överarmarna skall vara lätt sluttande, kraftiga och muskulösa.

Armbåge

Armbågarna skall ligga väl intill kroppen.

Underarm

Frambenen skall vara raka, starka, stå brett isär och ha kraftig benstomme.

Mellanhand

Mellanhänderna skall vara upprätta.

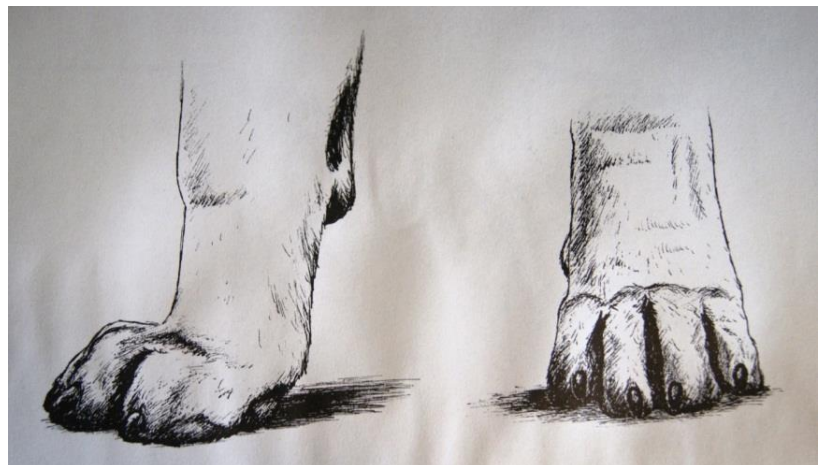
Framtassar

Framtassarna skall vara stora, runda och tätt slutna. Tårna skall vara väl välvda. Klorna skall vara svarta.

Hane och tik med korrekta framställ.

Korrekt tass från sidan och framifrån.

Bakställ

Helhet

Bakbenen skall vara breda, grova och muskulösa. Starka bakben är av yttersta vikt. Kohasighet hos vuxna individer är oacceptabelt.

Underben

Underbenen skall vara väl utvecklade.

Has/hasled

Hasorna skall vara vinklade.

Mellanfot

Mellanfötterna skall stå brett isär och vara parallella både när hunden står och när den går.

Baktassar

Baktassarna skall vara stora, runda och slutna. Tårna skall vara väl välvda. Klorna skall vara svarta.

Rasen har en extrem tillväxt från födsel till ungefär 2 årsålder och det är således vanligt med tillväxtsproblematik. Det kan exempelvis vara överbyggdhet bak eller valpiga rörelser, vilket är acceptabelt på valpar, juniorer och unghundar.

Fem månader gammal valp som är överbyggd.

SRD

I rasen förekommer riskområden som:

Bakställ: Överbyggdhet, mycket brant kors och för raka bakhensvinklar kan leda till osunda besvärade rörelser.

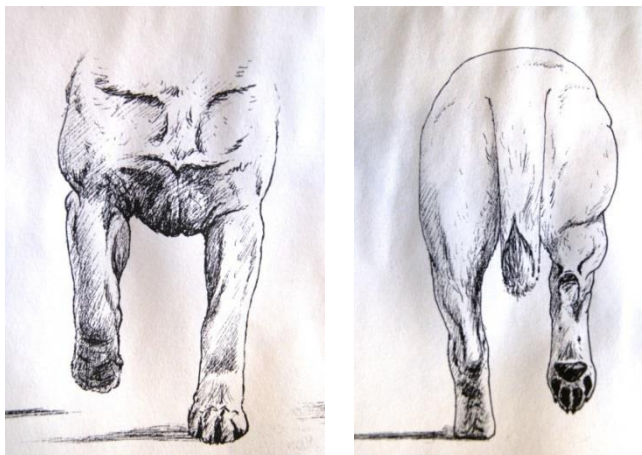
Hane med mycket bra fram- och bakställ.

Rörelser

Rörelserna skall vara kraftfulla med god steglängd. Det skall finnas påskjut bak och rörelserna skall vara flytande, sunda och marktäckande. Överlinjen skall hållas rak i rörelse. Tendens till passgång är inte önskvärt. Absolut sundhet är av yttersta vikt.

Korrekta rörelser framifrån och bakifrån.

Här ses en brindeltik med mycket bra sidorörelser. Tiken har en bra bibehållen överlinje i rörelse och man kan också se det typiska något sänkta huvudet. Svansen bärs något böjd men ej över rygglinjen.

En mastiff skall vara rastypisk samtidigt som den skall kunna röra sig utan ansträngning.

Päls

Pälsstruktur

Pälsen skall vara kort och tät
åtliggande, men grov över hals och
skuldror.

Färg

Aprikos, fawn eller tigrerad. I samtliga
fall skall nosparti och öron vara svarta.
Den svarta masken sträcker sig runt
ögonränderna och mellan ögonen.
Utbredda vita tecken på kropp, bröst
eller tassar är oacceptabelt.

Långhåriga exempel kan förekomma och detta är otypiskt.

Här kan man se de tre färgerna representerade av tre hanar av
utmärkt kvalitet. Från höger Fawn, Brindel och sedan Aprikos.
Brindelvarianten finns både som fawn och aprikos i de ljusare
partierna.

Fel

Varje avvikelse från standarden är fel och skall bedömas i förhållande till graden av avvikelse och dess påverkan på hundens hälsa och välbefinnande.

Diskvalificerande fel

- Aggressiv eller extremt skygg.
- Hund som tydligt visar fysiska eller beteendemässiga abnormiteter skall diskvalificeras.

Nota bene

Endast funktionellt och kliniskt friska hundar med rastypisk konstruktion skall användas till avel.

Testiklar

Hos hanhundar måste båda testiklarna vara fullt utvecklade och normalt belägna i pungen.

www.svenskamastiff.com

